

Bob Hansson. Det sista vi har är våra kroppar. En roman om kärlek och krig. Ordfront.

"Åh nej!" tänkte jag först då jag bläddrade i Bob Hanssons nya roman "Det sista vi har är våra kroppar". Inte ännu en roman om den i litteraturen så överexploaterade konflikten mellan judar och palestinier i Israel och Västbanken. När de som verkligen är berörda av den skriver är det en sak, som David Grossman och Ibrahim Nasrallah. Men när västerländska författare tar tag i ämnet landar det ofta i plattityder, överdrifter och pinsamt dåliga historiekunskaper.

Ett stycke in i Bob Hanssons roman inser jag dock att mitt första utrop var förhastat. Det här är ju riktigt bra. Dessutom har författaren vågat sig på något så drastiskt som att skriva om kärlek mitt i detta inferno. Och det mellan en israelisk officer och en svensk fredsaktivist.

Romanen rör sig hemtamt i Ramallah, Haifa, Tel Aviv och Stockholm. Lika välbekant vandrar Bob Hansson omkring bland huvudpersonens starka känslor av rädsla, hat, skuld och varm kärlek. I denna häxkittel ställer han frågor om kärleken; Hur mycket orkar en kärlek med? Kan vi välja vem vi älskar och varför vi gör det? Hur förhåller sig kärlek till förlåtelse? Allt rör sig mot en katastrof där ingen blir kvitt skulden och sveket, inte ens fredsaktivisten Maria, men där alla upplevt någon form av kärlek.

Bob Hansson är ett med titeln i denna bok. Hans språk är verkligen kroppsligt närgånget. Dessutom har han tagit ett grepp om ett oerhört svårt tema i en omöjlig miljö. Kanske måste man vara en Bob Hansson för att lyckas med det. Naiv, rastlös, emotionell och ändå så på djupet allvarlig.

Jakob Carlander